A Korall-utcán véges végig...

Az emebr a szép májusi délutánon ahogy befordul a Váci-utról a Korall-utcába, meglepetéssel veszi észre, hogy milyen gyönyörü, modern városrész van itt a hajdani elhanyagolt viskók, egyészségtelen tömeglakások helyén épülőben. Jobbról-balról a legmodernebb bérpaloták. Kivülről, mintha egy szinház páholysorát látná az ember, csupa kis erkély, szabadon leng fölöttük a szél, beragyogja őket a nap s a család a délutáni verőfényben szines ernyők alatt olvas, hüsöl, kézimunkázik, vagy nézi a vidéket. Az ablakok kirakva emberekkel, mindenki nekitartja magát a májusi világnak.

Az utca forgalmas s egy épülő nagyváros képét mutatja a jellegzetes tavaszi alakokkal. A sarkon fagylaltos.

— Tizér a fagylalt, nagyságok! Tizér italiano fogylalt! Tesse, tesse!...

A gyerekek szinte megrohanják s ostyából készült kis süvegekből, kosarakból majszolják a „finom olasz fagylaltot", melynek tiz az ára.

— Freulein, bitte — kiabál az egyik kis gyerkőc a német kisasszonyának — wie sagt mann deutsch: fagylalt?

A nevelőnő megmondja, odamennek s a kisfiu kivágja:

— Bitte Eis für zehn Heller...

A fagylaltos ránéz.

— Italiano, — mondja nevetve — csak Italiano. Magyar kevés tudom. Német semmi.

S a nevelőnőre kacsint.

— Bella signorina.

Kiadagolja a fagylaltot, még meg is tetézi, bizonyára a bella signorinára való tekintettel s hogy odébb mennek, egyszerre kiesik olasz szerepéből s a legferencvárosibb magyarsággal tesz megjegyzést a bella signorinára.

— Ez aztán!...

És a többi.

Egy palánk mellett cserépiskolást játszanak fél lábon ugrálva gyerekek és kislányok.

— Vonalra lépett! — kiabál egy egérfark hajfonatu kis hölgy. — Ki a nevem! A Gyurka vonalra lépett! Csal! Ki a nevem!

Két lépésre tovább már golyóznak.

— Cós... Olec... Angelit...

Ezek a golyózás müszavai, magam is tudtam a jelentésüket gyerekkoromban, de elfeledtem már.

A palánk mögött püfög a teniszlabda, pendül a raketteken a hur.

— Forti-szörti — hallik.

Amott:

— Fiftin-szörti.

Legbelül egy csengő lányhang.

— Gem. No, Tibor, ez a harmadik már. Három-egy. Vigyázzon!

— Várjon csak — nevet vissza a partner. — Kicsufol? Eddig csak hagytam élni magát. Csupa udvariasságból. De most majd megmutatom!...

Pattan a labda s kis idő mulva valóban a fiu jelent.

— Gem. Vigyázzon! Két perc mulva a másik jön!

Egy kopott, öreges bácsi jön, az emberi test egyensuly-törvényeit a legkétségbeejtőbb módon meghazudtolva. Enyhén szólva: ittas. De a lélekzete előtt nem mernék gyufát gyujtani. Megáll mellettem, megfogja a palánkot, bebámul szesztől bamba szemekkel, nézi a játszókat. Aztán felhuzza a száját.

— Büdös urak, — mondja vastag dühhel, mely szinte kiforditja a szája szélét — játszanak. A szegény embernek meg nincs betevő falatja. A fene egye meg ezt a protekciós világot...

S odébb áll nagy méltatlankodással a betévő falat miatt.

Azt hiszem, tul van a két literen.

Az épülő város

Ilyen ez a vidék. Az utca tele sétálókkal, gyerekektől hangosak a járdák, megy a cserépiskolásdi, koccannak a játékgolyók, pattog a teniszlabda, lányok, férfiak fehér ruháján ragyog a nap... Élettiszták ezek, vidámak, erősek és épülők, mint maga ez a városrész. Tudnak dolgozni és tudnak játszani: öntudattal dolgozni és önfeledten játszani. A munka és a játék összhangja tölti be a vidéket s ezen épül a város és az ember. Szinte görög világ. Szép. Mert a részeg bácsi nem számit. Egy haldokló világ hullajelöltje, akinek a helyére majd ezek lépnek: az egészségesek, a tiszták és erősek: a kitürt ingü fiuk és letürt harisnyás, tiszta lányok generációja. S ez a generáció, bizony Isten, megoldja a szociális problémákat. Az életével oldja meg.

Távolabb talicskák nyikorognak a Korall-utcában. Utat épitenek tul a palotákon a Dunáig. Arra az egy-két viskóra huzzák a lélekharangot, amely a régi Korall-utcából még itt maradt. Valóban olyan az impresszsiója az embernek, mintha ezek a nagy, tágas épületek, mint az élet rendőrei, vállon ragadnák a kis viskókat, meglengetnék őket s mondanák:

— Pusztuljatok! Tünjetek el! Adjatok helyet nekünk! A mi időnk következik!

A nyikorgó talicskák kubikosok alkalmatosságai. Egy részük az uttest oldalát vágja ki, tömi, egyengeti, más részük az ut közepére talicskázza a tört követ. Megkérdezem a felügyelőt.

— Bitumen-ut készül, uram, a Dunáig,

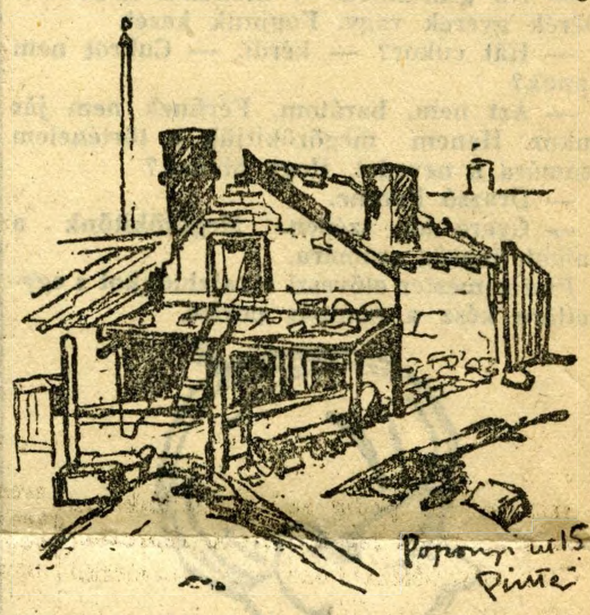

Házmesterlakás a Pozsonyi-ut és Korall-utca sarkán

illetve a Pozsonyi-utig — feleli. — Már nem igen van hátra, csak két-háromszáz méter körülbelül.

— S ha ezt befejezték?

— Akkor a Tátra-utca idáig érő folytatása következik. Utána meg a szomszédos utca. Olyan hely lesz ez egy-két év mulva, akár az Andrássy-ut környéke.

Most még ugyan hulladékok, kövek s az épülő házak helyén házterjedelmü mélyedések a földben.

— És ezek a gödrök itt? — kérdem. — Betemetik őket?

— Dehogy. Szerencsés véletlen, hogy ezek itt vannak. Legalább nem kell ásni a pincét, csak a fundamentumot.

Jobbkézt félig lebontot ház mellett nagy térség.

— Ezt is felépitik? — kérdem.

— Nem — mondja a felügyelő. — Ez sétatér lesz. Mivel egy kicsit mélyebben fekszik, most töltik fel földdel, hogy szintbe kerüljön a talajjal. Ez is kész lesz hamarosan s igy ez a három utca, mely a Lipót-körutnál kezdődik, itt egy szép kis parkkal zárul majd le. Lesz játszótér a gyerekeknek. Szép világ lesz itt, uram. Érdemes lesz lakni errefelé. Az ember, ha azelőtt erre jött, csak elszomorodott a sok rozoga ház láttán. Most szinte éled.

Interju Tóth Jánossal

Hosszu állásdeszkák vannak az épülő ut szélén lefektetve a vágott kőrakásokig s ezeken a deszkákon tolja végig talicskáját Tóth János öreg kubikos. Alacsony ember, vékony, de csupa in s azt hiszem, nem lenne jó verekedés közben a keze közé kerülni. Sárga, kajla bajusza lelóg a szájára, a feje kicsi kerek, csontos és szikár, nagy járomcsontokkal; valódi tatárfej. Ingét szabadon fujja a szél, lenge kék gatya lebeg a lábszárain, lábán vedlett, esőtől gyötrött, kötől vörösre mart, rőkönyödött bakancs, melynek szárán kikandikál a kapca. Vállára kantár van vetve, ebbe akasztja a talicska szárát. A szeme kicsi, hunyorgós, de olyan jó, biztos nézése van mégis, ahogy rátekint az emberre. Nyakán duzzadoznak az erek, ahogy jön a rakott talyigával.

— Adjon Isten — mondom.

— Aggyon — feleli.

— Kubikolnak?

— Hát ugy esik.

— Szólnék magával egy pár szót, nem állna ki a munkából egy kicsit?

— Meg lehet tenni, — von a vállán — ámbátor köbméterre vagyok szerződve.

Kidönti a követ az utra s odajön.

— Hová valósi? — kezdem a kérdést.

— Mindszenti. Szolnok megye. Mindszent.

— Kubikos?

— Az ám.

— Mennyi ideje dolgoznak már itt?

— Vagy három hete.

— És hogyan fizetik magukat?

— Námmondom: köbméterenként. Egy köbméter 90 fillér.

— És hány talicskával van egy köbméter?

— Tizenegy-tizenkettővel. Ha jól megrakom, tizenegy, ha gyöngébben, tizenkettő.

— És hány órát dolgoznak naponta? Nyolcat?

— No, — nevet — mehetnénk is koldulni akkor. *Reggel 3-tól fél 9-ig este.* A kubikos igy dolgozik. Máskép sose keresne eleget. Mert az ember eljön hazulról tavasszal, azt télen kerül haza. A család meg otthon vár. Várja a pénzt. Hát hogy vón ölég nyolc óra munka? Meg egy kis viskó is csak kell az embernek, ha már egész életén át dolgozik. Legalább a magáéban lakjon. Hát meg kell dolgoznia érte.

— Magának is van háza?

— No van egy kis viskóm, amint mondom, Mindszenten. Bár viskónak nem is olyan utolsó.

— Hetenkint mennyit keres?

— Bizony éppen csak a mult héten tudtam keresni 40 pöngőt. Ebből aztán 12 pöngő köll élelemre, a többi meg megyen haza.

— Tizenkét pengőből megél?

— Meg. Már hogy ebből vesz az ember szalonnát, kenyeret, meg krumplit, amit este megfőz. Mert főzünk is este. Egy kis tarhonya, egy kis zsir, amit hazulról hoz az ember pótlásképpen, aztán olyan jó krumplileves van, hogy még. Minden kubikos tud főzni. Mert ki győzné még csakácsnét is füzetni, vagy pláne a kocsmát? Magad uram, ha szógád nincs.

Ezenközben megindultunk, nehogy kisebb legyen a kereset.

— Tizenkét pengő mégis csak kevés megélhetésre — mondom, mikor megérkezünk a kőrakásokhoz.

— Soknak bizony nem sok — felel az öreg — de se egy pohár bor, se egy deci pálinka nincs ám abban. Nem iszunk ám már manapság, kérem. Három hete, hogy ittam, akkor is csak — sört.

Sercint a sörre való emlékezésre s kezdi rakni a taligáját.

Az ágyas üveg

Most egy másik Tóth: Tóth István veszi át a szót.

Ez ma már nem luxus

Trikóselyem kombiné sima	2.75
Trikóselyem kombiné csipkézve	3.75
Csíkos selyemkombiné csipkézve	4.50
Ia trikóselyem kombiné alul-felül csipkézve	4.90
Hópehely selyemkombiné alul-felül csipkézve	8.60
Hópehely selyemkombiné divat tüll-csipkével	10.50
Habselyem kombiné alul-felül csipkézve és hímezve	18.50
Trikóselyem nadrág rövid szárral	1.80
Hosszú	2.20
Csíkos selyemnadrág	3.25
Ia atlasz csíkos selyemnadrág hiba nélkül	3.90
Habselyem nadrág	5.90

Május 31-én péntéken csak 1 napig

Férfi divat félcipő elsőrendű kézimunka, barna és fekete 17.88 P

Színes szövött kerti abrosz cca 130—140 cm nagyság, magánháztartások, vendéglők és kerthelyiségeknek igen alkalmas.. 4.78 P

Ezen cikkek kaphatók minden színben.

Postai megrendeléseket utánvétellel költségmentesen szállitunk.

MAGYAR DIVATCSARNOK Rákóczi út 74.

MAGOSIX

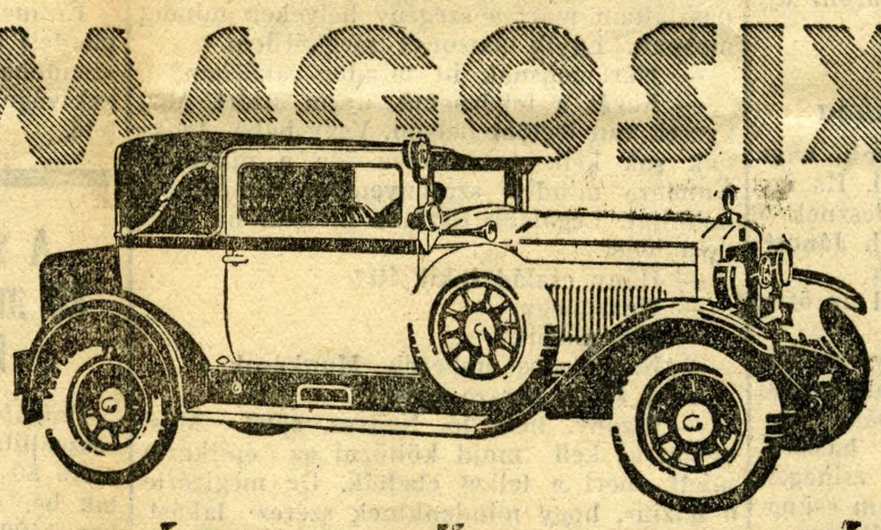

SZÉP ERŐS OLCSÓ

ELADÁSI KÖZPONT:
IV., VÁCI-UTCA 1. SZ.